

Megragadta a karomat, melle hozzáért a könyökömhöz. Valamilyen okból minden emeleten nyitva felejtettek minden ajtót, mikor lefelé lépegettünk. Hallottam, amint a gyerekek visítottak:

– Anyu, nézd! Egy szakállas nő!

Egy csaholó kutya rohant ki az egyik lakásból, és elkapta Mrs. Pupko ruháját, alig sikerült elkergetnem.

Aznap este nekiültem újraolvasni Pupko műveit. Néhány hét múlva írtam róla egy cikket, de a lap szerkesztője, ahová bekuldtem, addig halogatta a közlését, míg Bendit Pupko időközben meghalt. A levonatot még olvashatta, és az utolsó oldal szélére reszkető kézzel ezt írta: „Nem megmondtam?”

Egyszer az Automat kávéházban ültem a Hatodik Sugárúton, nem messze a könyvtártól, mikor nyílt az ajtó, és Mrs. Pupko jött be. Mankóval és bottal járt. Bár már két éve özvegy volt, még mindig szakállt viselt, hozzá férfikalapot és -cipőt. Egyenesen az asztalomhoz bicegett, és leült, mintha találkozója lett volna velem.

Az Automat összes vendége bámult, a szomszédjukra kacsintottak, nevettek. Megkérdeztem volna Mrs. Pupkótól: most, hogy a férje már nem él, mért tartotta meg a szakállát, de eszembe jutottak az ő szavai: „Nü, nem kell az embernek mindent tudnia.”

Orbán Ottó

IFJABB J. ALFRED PRUFROCK SZERELMES ÉNEKE

*Frédikém, nem túlzás ez?
(Id. J. A. Prufrock)*

Menjünk, bátyám, én itt, a kórházfolyosón, s te ott,
szeretve gyűlöl a Angliád fölött, a ködben –
előre hátráló, nagy költő, T. S. Eliot,
tömegmalomban löporrá őrlött egyén,
Amerika megsebzett őснаívja,
aki Mammon förtelmes pofájától visszadöbben,
s akit közönséges reakcióként átkoztak ki többen...

Menjünk; mintha valaki hívna
vagy elragadna minket, s mindkettőnket csikos rabruhánkban,
ahogy itt jártunk a világban –
kórházi pizsamámban én
s te bankárookra illő öltönyödben.

Egy lépcsőn kapaszkodunk fölfelé; a fordulón túl
a füstben úszó évszázad ködös jövőbe fordul.

A helyszínt, melyet most elhagyni készülünk, jól ismerem,
itt mondta anyám özvegyen: „Jaj, istenem!”
és itt égett pokoltűzként a nyári hőség,
de nem a hölderlini, izzó levegőég,
hanem gyarak, kemencék, autók sűrű füstje,
s egy roppant kémény meredt a semmibe, mint a túske,
s utópiák, háborúk, forradalmak
szolgáltatták véres nyersanyagát a dalnak,
miután megtörtént a botrányos eset,
hogy Isten varázsgömbje sárként szétesett.

Egy lépcsőn kapaszkodunk fölfelé; a fordulón túl
a ködös jövő még gomolygóbb ködbe fordul.

És nincs tovább, ez a legfelső emelet.

S most itt imbolygunk kórteremről kórteremre,
de mondhatnék helyette évre évet,
és nincs aki a kérdésre felelne,
hogy ki dönt helyesen és hogy ki téved,
és nyarat nyár követ és tél telet,
és elhamvad, mint lángoló hajfűrt, a képzelet –
az új világ, ahova készültünk veled.

Egy buborékban. Bolygónk jó tízölnyi víz alatt,
angyalok helyett repülőhalak,
és istenszobrok, aranypénzek, urnák, evezők,
s látni egy kontinens roncsát, mint szemétlerakót és temetőt,
s a mikrofonba könnyes giccset üvöltő, falánk szirének
ajkán fölzeng az étkezés előtti ének.

Baka István

YORICK ARSCH POETICÁJA

Anus-arcú időkben írom én
s eresztem szélnek arsch poeticámat
Hamlet halott a Múza rusnya vén
szipa s reám fenekedik a bánat